

РЕШЕНИЕ

№ 6636

гр. София, 21.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Д СЪСТАВ, в публично заседание на първи декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Силвана Гълъбова

Членове: Георги Ст. Чехларов
Виктория Недева

при участието на секретаря Илияна Ив. Коцева
като разгледа докладваното от Георги Ст. Чехларов Въззивно гражданско дело № 20221100509504 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 – чл. 273 ГПК.

С решение № 7388/30.06.2022 г., постановено по гр.д. № 7430/2022 г. на СРС, ГО, 78 състав, ответникът ЗАД „Д.Б.: Ж. И З.“ АД, ЕИК: ****, е осъден да заплати на ищеца Ф. Й. Б., гражданин на Румъния, роден на **** г. на основание чл. 432, ал. 1 от КЗ, сумата от 30 лв. /частично от 2 000 лв./ – обезщетение за имуществени вреди от ПТП от 21.06.2021 г. , ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба – 14.02.2022 г. , до окончателното изплащане на сумата.

Срещу е постъпила въззивна жалба от ответника в първоинстанционното производство ЗАД „Д.Б.: Ж. И З.“ АД. В жалбата се сочи, че решението се обжалва като неправилно, необосновано и постановено при допуснати от първия съд процесуални нарушения. Поддържа се, че съдът не е обсъдил задълбочено и в съвкупност всички доказателства по делото, като е игнорирал показанията на ангажирания от страна на ответника и участник в проценото ПТП свидетел Д.. Излага съображения за неправилност на изводите на СРС за наличието на виновно и противоправно поведение на застрахования при ответника водач, както и относно размера на обезщетението, като в тази връзка твърди, че първия съд не е взел предвид процента на съпричиняване на вредоносния резултат от страна на ищцата. Неправилна била и констатацията на СРС, че изводите на административния

съд за незаконосъобразност на акта по налагане на административно наказание и липсата на вина у ищцата, са задължителни за гражданския съд на основание чл. 302 ГПК. По изложените съображения до въззивния съд е отправено искане да отмени решението и вместо него да постанови друго, с което да отхвърли предявения иск, евентуално – да намали размера на присъденото обезщетение за имуществени вреди. Претендират се разноски.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК е подаден отговор на въззивната жалба от ищеца в първоинстанционното производство Ф. Й. Б., чрез адв. П., с която с който същата се оспорва с доводи за нейната неоснователност. Счита, че в хода на производството е установена основателността на предявения иск, с оглед което същият правилно е уважен от районния съд. Моли за оставяне без уважение на въззивната жалба и за потвърждаване на постановеното решение.. Претендира разноски.

Софийски градски съд, като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид доводите, наведени с въззивната жалба, за наличието на пороци на атакувания съдебен акт и възраженията на насрещната страна, приема следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Настоящият съдебен състав намира, че обжалваното решение е валидно и е допустимо. Не са допуснати нарушения на императивни материални норми, за приложението на които въззивният съд е длъжен да следи служебно. По доводите за неправилност на решението въззивният съд намира следното:

Основателността на исковете се обуславя от установяване по делото на следните юридически факти: ответникът да е застраховател по застраховка „Гражданска отговорност“ за автомобил, като в срока на действие на договора, вследствие на противоправното и виновно поведение на водача на застрахования при ответника автомобил, да е настъпило застрахователно събитие, покрит риск по сключения договор, в причинна връзка с което ищецът е претърпял имуществени вреди в претендирания размер.

По релевираното възражение за съпричиняване в тежест на ответника е да докаже факти, чието проявление обуславя съпричиняване на вредите от страна на ищите.

Между страните не се спори наличието на застрахователно правоотношение по застраховка „Гражданска отговорност“ между ответника и водача на МПС „А.а.***“ с рег. № А **** В.

От представения констативен протокол за ПТП с пострадали лица № 2021-1019-812 от 21.06.2021., изготвен младши сержант Д.Д., се установява, че на 21.06.2021 г. на главната улица на к.к. „Слънчев бряг“ пред хотел „Ривър парк“ е настъпило пътно-транспортно произшествие, при което лек автомобил „Фолксваген пасат“ с рег. № В ** FRN, управляван от ищеца се движел направо в посока к.к. „Свети влас“ и предприема маневра завой наляво, като в този момент движещото се зад него МПС „А.а.***“ с рег. № А ****, управляван от Д. Д., предприема маневра изпреварване, при което траекториите на движение на двете превозни средства се пресичат и настъпва ПТП, при което биват увредени детайли и по двете превозни средства. От протокола е видно, че по отношение и на двамата водачи са съставени актове за установяване на административно нарушение. От доказателствата по делото се установява, че във вр. с процесното ПТП спрямо ищеца е съставено наказателно постановление № 21-0304-000594/21.06.2021 г., което е отменено с влязло в сила решение по адм.д. № 2507/2021 г. на Административен съд – Бургас.

Констативният протокол за ПТП, изготвен от органите на МВР в кръга на възложените им правомощия, съставлява официален свидетелстващ документ, поради което се ползва с обвързваща съда материална доказателствена сила относно удостоверените в него обстоятелства, пряко възприети от съставителя му - в случая видимите щети по процесните МПС и разположението на автомобилите при посещение на местопроизшествието, документите имат характер на официални удостоверителни и обвързват съда с материална доказателствена сила. По отношение на описания от съставителя механизъм на настъпване на ПТП протоколът няма материална доказателствена сила, тъй като представлява заключение относно факти, които той не е възприел пряко, поради което съдът не е обвързан от извода на административния орган, а механизмът на произшествието е елемент от предмета на доказване по делото и подлежи на изследване от съда (в този смисъл - Решение № 85/28.05.2009 г. по т. д. № 768/2008 г., ВКС и Решение № 711/22.10.2008 г. по т. д. № 395/2008 г., ВКС).

Противно на приетото от първоинстанционния съд, наказателното постановление или неговата отмяна по съдебен ред не може да обвърже съда със сила на пресъдено нещо /арг. от чл.300 ГПК/. Фактът, че спрямо ищеца не е била ангажирана административно – наказателната отговорност не обвързва гражданския съд да приеме, че същият не е извършил нарушение на ЗДвП при настъпване на процесното ПТП.

За установяване на механизма на настъпилото ПТП са събрани свидетелските показания на свид. Д. Д. пред първата инстанция /по делегация/ и на свид. Ц.А. по реда на Регламент (ЕС) 2020/1783 пред въззивната инстанция.

Свидетелят Д. твърди че през 2021 г. се е движил по главна улица на к.к. „Слънчев бряг“ с мотор, а пред него бавно се е движил л.а. „Фолксваген“ с румънска регистрация. Сочи, че подал мигач и започнал да го изпреварва отляво, но водачът на л.а. рязко завил наляво и настъпил удар. Свидетелят сочи, че водачът на л.а. „Фолксваген“ не е подал мигач преди да започне маневрата и предприел маневрата по завиване наляво чак след като моторът вече се е бил изравнил с него.

Свидетелят А. твърди, че се е движила заедно с ищеца в л.а. л.а. „Фолксваген пасат“ в к.к. „Слънчев бряг“, при което ищецът решил да завие наляво, подал ляв мигач, спрял, огледал се в огледалата и след като се уверил, че няма други превозни средства, завил наляво, при което настъпва удар с водач на мотоциклет „Априлия“, който предприема маневра изпреварване в насрещната лента при непрекъснатата линия.

При преценка на събраните гласни доказателствени средства по отношение обстоятелства, при които е настъпило процесното ПТП, съдът кредитира показанията на свид. Д. и не кредитира показанията на свид. А.. Показанията на свид. Д. са логични, обективни, последователни и кореспондират със събраните по делото писмени доказателства, като в себе си на практика съдържат твърдения, които не изключват вината на свидетеля занастъпване на произшествието. Същевременно показанията на свид. А. се отличават преди всичко със стремеж да се опише процесното ПТП по начин, който да изключи всякаква вина на ищеца за настъпване на събитието. Изложеното от свидетелката, че ищецът е спрял и се е огледал в огледалата на автомобила преди да предприеме маневрата, противоречат на формалната

житейска логика – ако ищецът беше спрял и се беше огледал преди маневрата, щеше да възприеме изпреварващия го мотоциклет „Априлия“. Ето защо и съдът приема, ПТП е настъпило при предприета маневра от ищеца, управлявал „Фолксваген пасат“ с рег. № В ** FRN, по завиване вляво, при което движещото се зад него МПС „А.а.***“ с рег. № А ****, управляван от Д. Д., предприема маневра изпреварване и настъпва удар, като преди и по време на извършване на маневрата ищецът не е подал ляв светлинен пътепоказател. Ето защо и съдът намира, че вина за настъпване на произшествието имат и двамата водачи – водачът на МПС „А.а.***“ е нарушил разпоредбата на чл.43,т.2 ЗДвП, като е извършил изпреварване на кръстовище на равнозначни пътища. Съгласно чл.26 ЗДвП преди да завие или да започне каквато и да е маневра, свързана с отклонение встрани, водачът е длъжен своевременно да подаде ясен и достатъчен за възприемане сигнал. Сигналът се подава със светлинните пътепоказатели на превозното средство, а за превозните средства, които нямат светлинни пътепоказатели или те са повредени - с ръка. Сигналът, подаван със светлинните пътепоказатели, трябва да е включен през цялото време на извършване на маневрата и се прекратява веднага след приключване на маневрата. Законовата разпоредба въвежда изискване за подаване на сигнал само в случаите, в които водачът ще предприема маневра, за да могат останалите участници в движението да възприемат предстоящото извършване на маневрата и съответно да съобразят своето пътно поведение с него. Като не е подал ляв светлинен показател, ищецът е нарушил разпоредбата на чл.26 ЗДвП и пряко е допринесъл за настъпване на процесното ПТП.

При съобразяване на всички посочени обстоятелства съдът намира, че и двамата водачи имат поравно вина за настъпване на произшествието. Ето защо и ответникът следва да отговаря за 50% от настъпилите увреждания по л.а. „Фолксваген пасат“ с рег. № В ** FRN.

Изготвената САТЕ установява, че всички отстранени вреди на „Фолксваген пасат“ с рег. № В ** FRN са в пряка причинно – следствена връзка с механизма на настъпилото ПТП. За определяне размера на регресния дълг съдът съобразява приложимата съдебна практика, постановена по реда на касационния контрол - решение № 52 от 08.07.2010г. по гр.д. № 652/2009г. на ВКС, ТК, I отд., съгласно която при съдебно предявена претенция съдът следва да определи застрахователното обезщетение единствено по

действителната стойност на вредата /без овехтяване/ към момента на настъпване на застрахователното събитие, стига то да не е под минималните размери, установени в Методиката.

Обемът на регресния дълг зависи от размера на действително причинените вреди. В случая заключението на САТЕ е определила сумата от 1474 лв. като необходимата сума за възстановяване на щетите върху увредения автомобил на база средни пазарни цени към датата на настъпване на процесното ПТП. Ето защо регресното право е възникнало до 50 % от размера на действителните вреди от 1474 лв., т.е. за сумата от 737 лв., за която в полза на ищеца е възникнало регресно вземане. Между страните не се спори, че ответникът е заплатил извънсъдебно 553,8 лв., поради което и ищецът има право на още 183,2 лв. Доколкото размерът на заявената частична претенция от 30 лв. е по-малък от размера на дължимото и неизплатено обезщетение от ответника, то предявеният иск се явява изцяло основателен.

С оглед изложеното, първоинстанционното решение се явява правилно като краен резултат и следва да бъде потвърдено.

-

-

По разноските:

С оглед изхода на спора, на въззиваемия „С.А.Г. Г.” ЕООД следва да се присъдят на основание чл.78,ал.3 ГПК разноски за заплатен депозит за преводач в размер от 182 лв. Процесуалният представител на ищеца претендира адвокатско възнаграждение за осъществена безплатна адвокатско помощ, но по делото няма доказателства сключен договор и осъществено процесуално представителство по реда на чл.38,ал.1, т.3 ЗА, поради което и разноски за адвокатско възнаграждение не следва да се присъждат.

Така мотивиран, Софийски градски съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 7388/30.06.2022 г., постановено по гр.д.

№ 7430/2022 г. на СРС, ГО, 78 състав.

ОСЪЖДА ЗАД „Д.Б.: Ж. И З.“ АД, ЕИК: ****, да заплати на Ф. Й. Б., гражданин на Румъния, роден на **** г., на основание чл.78 ал.3 ГПК разноси по настоящото дело в размер на 182 лв.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____